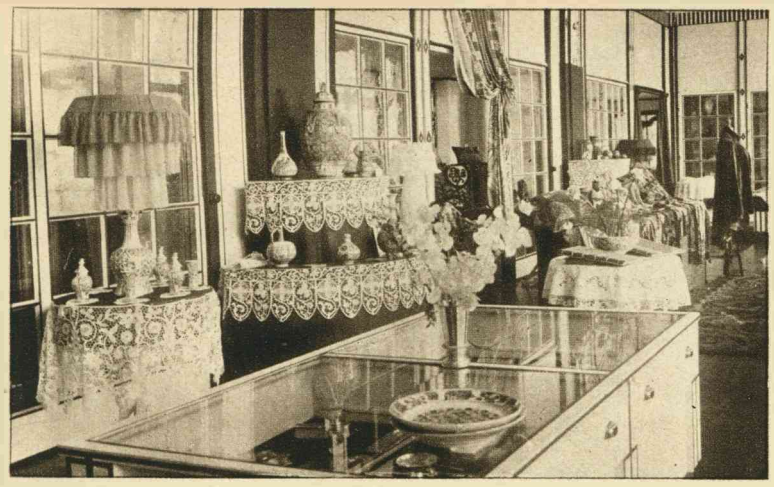

OVERZICHT DER TENTOONSTELLING. *(V.F.B.)*

Kunstnijverheid bij Hirsch

De bekende Amsterdamsche firma Hirsch & Cie. heeft een dezer dagen enkele salons in haar Modepaleis aan het Leidsche plein gereserveerd voor Hollandsche Kunstnijverheid, wel wetend, — de firma Hirsch kent haar tijd en haar menschen, — dat het publiek in dezen St.-Nicolaastijd wel graag in de winkels waar het pleegt te komen iets extra's vindt, en dan extra verheugd is wanneer dat extra's iets bijzonder degelijks en goeds en moois blijkt te zijn. Zoo vinden wij dan in de salons, waar men komt met de lift aan den Leidscheplein-ingang, de keur van kunstnijverheid-producten, aardewerk, dat er wezen mag van „De Distel" te Amsterdam en „St. Lucas" te Utrecht, benevens het sierlijke blauw van Joost Thooft en Labouchère te Delft, geestige weefsels, kussens en gobelins, van de Haagsche Kunstweefschool, een prachtige collectie kanten van de Haagsche kantwerkschool, aangevuld — en dit is het eenige niet-zuiver-Hollandsche in de verzameling — met een voorraad kant, vervaardigd door Belgische kantwerksters. Een bijzondere attractie is de groote collectie batiks van Mevrouw Wegerif-Gravestein te Apeldoorn. Mevrouw Wegerif heeft zich al sedert jaren, de sterke reputatie verworven, in en buiten ons land, door de vlammende kleurschakeeringen, die zij in haar batiks weet te brengen, door haar spelen met het zoo uiterst moeilijke procédé, door haar geestig beheerschen van het aan de batiktechniek eigenaardige „craquelé", dat zij gebruikt als middel om haar gebatikte stoffen te maken levend en tintelend als marmer. En het werk dat zij thans bij Hirsch laat zien, beschaamt waarlijk haar roem niet. Integendeel, nóg meer dan in het werk dat wij herhaaldelijk vroeger van haar zagen, heeft zij in de thans bij Hirsch geëxposeerde stalen van haar kunst weten te bereiken een vlammende kleurenweelde, een gloeienden overvloed van tinten, een geestige speling van vervloeiingen en craquelé-toevalligheden. Al met al, een tentoonstellinkje, dat bij Hirsch, de moeite waard om er een paar middagen door te brengen.

HET BATIKWERK VAN MEVROUW WEGERIF. *(V.F.B.)*

hart, dat mij toebehoorde. O, die blik! Die vervloekte blik had mijn noodlot bezegeld.

„George, 't is niet dat ik jou minder liefheb, maar ik bemin hem meer. Kun je je dat indenken? Probeer het! Jij trachtte altijd te begrijpen, doe het ook nu. Jij leefde altijd voor mijn geluk, mijn geluk was de zon die den middag van jouw leven maakte. Dat was 't wat je me telkens zei. Wil je me nu aan mijn geluk helpen?"

En toen ik haar antwoordde: „Ga — naar — jouw — geluk!" las zij in de pauzes tusschen de woorden, de gedachten die mijn hersenen als gloeiende lava vulden.

„Mijn geluk! Mijn geluk! Mijn geluk was 't wat je zei!" riep ze uit. „Het was jouw geluk, jouw geluk waaraan je voortdurend dacht. Het klonk zoo poëtisch en was zoo prozaïsch! Het was niet aan de zon dat jij dacht, maar aan jouw middag. Het was niet mijn geluk, maar 't jouwe, waarvoor je steeds leefde. Mijn geluk bestond slechts uit woorden. Zoolang als ik mijn geluk in jou vond, was je tevreden, maar nu een ander mijn geluk uitmaakt . . . ."

„Ga naar je geluk!" viel ik haar in de rede.

Zij ging.

Maar voor ze ging, had ze mij de waarheid verteld, de bittere, vernederende waarheid, de waarheid die een orkaan in mijn ziel deed opsteken, waardoor de rozen der liefde, die daar jaren gebloeid hadden, werden weggerukt, niets latende dan dorren grond, slechts geschikt voor den haat, die daar weldra welig opschoot.

Dat is acht jaar geleden!

Het was mij onmogelijk te blijven, waar hij en zij te zamen waren. Ik verliet het gezelschap en verdween en hij kwam in mijn plaats; doch nimmer speelde hij Romeo of Othello zooals ik hem gespeeld had. Nimmer kon hij 't verdriet weergeven, dat ik toonde, als hij beroofd was van de zalige nabijheid van de vrouw, die hij beminde.

Neen. Bij mij heerschte de vrees haar te zullen verliezen zóó, dat ik zelfs in het spel, als zij mij beval te gaan, gevoelde dat niet de acteur tot krankzinnigheid en wanhoop gedreven werd, maar de man, de mensch zelf. En nu waren de maanden en jaren van eenzaamheid die leidden tot krankzinnigheid en dood werkelijkheid voor mij geworden.

Ik was verbannen. Doch in het oogenblik van mijn verbanning uitte ik de verwensching dat ik mij op hem zou wreken, dat ik haar van hem zou wegnemen, zooals hij haar van mij genomen had.

Ja, oog voor oog en tand voor tand, wonde voor wonde en buile voor buile. Voor de vrouw die ik minde, de vrouw die hij liefhad.

Ik zwoer het. Ik heb woord gehouden.

Zij trouwden en ik ging heen, verbannen uit den hemel naar de hel.

De weg naar de hel is gemakkelijk, zegt men. De Hemel alleen weet hoe moeilijk ik hem vond. In mijn wilde wanhoopsvlagen had ik steeds het zelfde visioen: haar gelaat met de zachte gevoelvolle oogen, waarmee ze mij tot in de ziel keek.

„Niet ter wille van mij!" hoorde ik haar dan roepen. „Word weer je zelf!"

Ik sloot mijn oogen en mijn ooren, somtijds verdween het visioen en hoorde ik de stem niet meer, doch op andere tijden werd het van kwaad tot erger. Het geld dat ik bespaard had om een nestje te bouwen, was spoedig verdwenen.

Waarom zou ik het besparen, waar ik niemand meer had om mijn woning te deelen?

Toen het geld verteerd was, trachtte ik opnieuw werk te vinden, maar men schudde overal het hoofd. Een man, die aan den drank verslaafd geraakt was, was niet meer geschikt voor het tooneel.

Het ging hard bergafwaarts. Doelloos, zorgeloos, gedachtenloos, leefde ik voort, slechts één ding voor oogen houdende: wraak! Wraak aan hem! Neen, niet aan haar, aan hem! Aan hem, die mij beroofd had van het eenige wezen waarvoor ik leefde. Hij was de schuld van mijn ellende, niet zij.

Onlogisch, onbillijk, misschien! Het kan me niet schelen. Ik ben geen rechter, ik kan niet logisch denken. Ik ben een man — een man die beminde, een man die nu haatte en gewroken wilde worden . . . . .

Ik ben thans gewroken, ofschoon hij het niet weet nog, en zij het nooit weten zal.

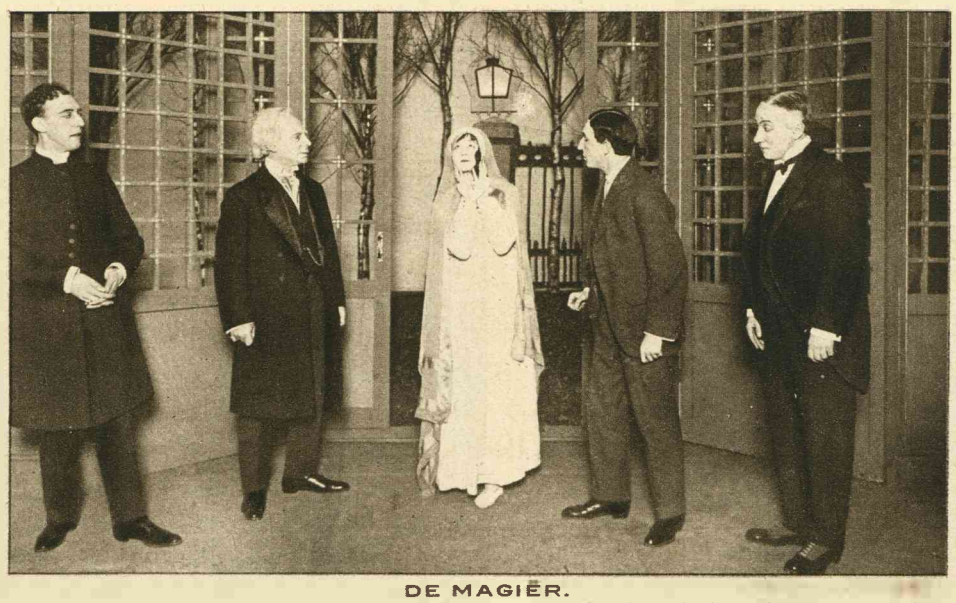
TENTOONSTELLING BINNENHUIS.

In het Binnenhuis te Amsterdam wordt een tentoonstelling gehouden van kunstwerken, ten doel hebbende de Fransch-Russische ambulance, die zal worden uitgezonden door een comité waarin bekende Nederlanders zitting hebben, te steunen. Wij geven hierbij een hoekje van een der smaakvolle zalen van het Binnenhuis. *(V.F.B.)*

RECTIFICATIE.

Omtrent de moeilijke omstandigheden waarin zich de beroemde harpist Klicka zou bevinden, blijken wij door onzen correspondent verkeerd te zijn ingelicht. Gelukkig kunnen wij mededeelen, dat deze omstandigheden niet zoo moeilijk zijn. Red.

DE MAGIËR.

De begaafde Engelsche auteur en filosoof G. K. Chesterton, heeft indertijd een boek geschreven over en tegen Bernard Shaw, den bekenden Engelschen schrijver. Na zijn kritiek, die niet bepaald zachtzinnig te noemen was, is Chesterton uitgedaagd, zèlf een tooneelstuk te schrijven. Hij dèed het en zóo is „De Magiër" ontstaan, 'n bijzonder stuk, vol diepe en verrassende gedachten. Die Haghespelers voerden het Zaterdagavond 13 November voor een meer dan stampvol huis in Den Haag op. Onze foto's geven, links: Ed. Verkade - de Vreemdeling; Midden: het

le bedrijf, v. l. n. r.: Ph. la Chapelle - Red. Cyrie Smith; Hans Bruning - Dr. Grimsharpe; Enny Vrede - Patricia Carleon; Herman Kloppers - Morris Carleon; Cor Ruys - De Hertog. Rechts: Enny Vrede als Patricia Carleon. *(foto's Couvée)*